

Sygn. akt: OSD 27/19

Uzasadnienie

W dniu 10 kwietnia 2019 roku do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (zwanym dalej OSD) wpłynął wniosek Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (zwanym dalej RD) o ukaranie aplikanta radcowskiego za sporządzanie wniosku o udostępnienie informacji publicznej skierowanej do Urzędu Gminy, do Rady Gminy do Wójta Gminy przy czym jako autor tego wniosku, będąc radnym tej Gminy, zaznaczał, że jest aplikantem radcowskim. Podobnie w piśmie skierowanym do Samorządowego Kolegium Odwoławczego którym wnosił skargę na bezczynność Wójta Gminy będąc radnym tej Gminy zaznaczył, że jest aplikantem radcowskim. Również w piśmie z dnia 28 marca 2018 roku skierowanym do Samorządowego Kolegium Odwoławczego, które było odpowiedzią radnego Gminy na stanowisko zawarte przez Wójta tej Gminy, zaznaczył, że jest aplikantem radcowskim.

Rzecznik Dyscyplinarny wnoszący o ukaranie tego aplikanta podniósł, że w dniu 17 maja 2018 roku skierował on do Dziekana OIRP pismo z wnioskiem o interwencję w z uwagi na brak szacunku wyrażony przez osoby funkcyjne tej Gminy wobec jego osoby jako aplikanta radcowskiego.

Ponadto Rzecznik Dyscyplinarny wniósł o ukaranie tego aplikanta Radcowskiego za nieusprawiedliwione niestawiennictwo na wezwanie RD celem wręczenia jemu zarzutów oraz przesłuchanie go w charakterze obwinionego.

Rzecznik Dyscyplinarny wnosząc o ukaranie zarzucił aplikantowi radcowskiemu że swoim wyżej opisanym postępowaniem naruszył art. 4 zd. pierwsze, art. 11 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (zwanym dalej KERP), a nadto naruszył obowiązek szacunku wobec organów samorządu radcowskiego co narusza normy zawarte w art. 48, art. 49 i art. 61 KERP.

Natomiast nie usprawiedliwiając swojej nieobecności po wezwaniu go przez RD naruszył normy zawarte w art. 62 ust., ust. 2 i ust. 3 KERP.

Rzecznik Dyscyplinarny za wyżej opisane postępowanie aplikanta radcowskiego Mateusza Zemana, niezgodne z obowiązującymi go zasadami etyki, wniósł o ukaranie go – na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych – karą upomnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Opisany przez RD stan faktyczny nie budzi żadnych wątpliwości bowiem ustaleń dokonano na podstawie cytowanych pism, których swoje autorstwo obwiniony potwierdził na rozprawie. Zatem Sąd stan ten przyjął za swoje ustalenie.

Sąd zważył co następuje.

Obwiniony – jak to wynika z jego pisma z dnia 6 maja 2019 roku nazwanym „Odpowiedź obwinionego na wniosek o ukaranie .... „ nie zaprzeczając ustaleniom dokonany przez RD, stwierdził, że nie dopuścił się nie etycznego postępowania bowiem brak jest unormowania w zakresie karalności takiego czynu. Podniósł również, że gdyby czyn taki był zabroniony, to należało by wziąć pod uwagę fakt, iż został on popełniony w okolicznościach nieświadomości jego bezprawności. Zaś w zakresie czynu opisanego przez RD w drugim punkcie wniosku o ukaranie dodał, że czyn ten nie może podlegać karaniu bo działał on w stanie wyższej konieczności.

Obwiniony w przedmiotowym piśmie z dnia 6 maja 2019 roku wniósł o dopuszczenie szeregu dowodów na wskazane przez siebie okoliczności, przy czym sam stwierdza, że zawnioskowane przez niego dowody znajdują się w aktach sprawy. Z treści tego pisma – zdaniem Sądu – wynika, że obwiniony uważa, iż negatywny stosunek innych radnych Gminy o jego osoby wynika z ich przynależności do innej opcji politycznej oraz, że działa on jako radny Gminy dla realnego dobra jej mieszkańców, a przez podkreślenie swojego tytułu „aplikant radcowski” w oczach mieszkańców tej Gminy podnosi rangę zawodu radcy prawnego.

Sąd wszystkie podnoszone przez obwinionego argumenty uznał za nietrafione. Przede wszystkim zdaniem Sądu „aplikant radcowski” to nie tytuł, w odróżnieniu do np. tytułu profesor, prezydent i.t.p. Sąd podziela w całości, że obwiniony będąc autorem pisma, które kieruje do organów samorządu terytorialnego z racji bycia radnym gminy i które podpisuje zaznaczając, iż jest aplikantem radcowskim, nie podnosi w społeczeństwie autorytetu do zawodu radcy prawnego, a wręcz może to deprecjonować osoby przygotowujące się do zdawania egzaminu radcowskiego.

Natomiast Sąd uznał, że zwrócenie się obwinionego do Dziekana Izby o interwencję w sprawie nieokazywania mu przez niektóre osoby z samorządu terytorialnego należnego mu szacunku jako aplikantowi radcowskiemu, to nie tylko tak zwany nietakt ale świadczy o kompletnym niezrozumieniu przez obwinionego roli organów samorządu radcowskiego.

Z tego też powodu Sąd uznała za zasadny wniosek RD o ukaranie aplikanta radcowskiego, jednak z uwagi na postawę obwinionego wobec organów samorządu radcowskiego, określoną w pkt. 4 wniosku o ukaranie, wymierzył mu karę nagany.

Sąd umorzył postępowanie w zakresie objętym pkt. 5 wniosku o ukaranie bowiem uznał, iż prowadzący postępowanie zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego nie ma uprawnień do samodzielnego postawienia zarzutu osobie co do której prowadzi postępowanie dyscyplinarne. Fakt niestawiennictwa na wezwanie winien być zgłoszony do Rzecznika Dyscyplinarnego, a ten jest władny do podejmowania decyzji w zakresie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego wobec osoby, która nie stawiała się na wezwanie organu samorządu.

Sąd orzekając o winie i stosując wobec obwinionego karę dyscyplinarną stosownie do art. 70⁶ ust. 2 i ust. 3 ustawy o radcach prawnych, zobligowany jest zasądzić od obwinionego koszty postępowania dyscyplinarnego w wysokości zryczałtowanej. Realne koszty postępowania dyscyplinarnego w niniejszej sprawie wyniosły 1849,10 zł. (vide zestawienie na wewnętrznej stronie tylnej okładki akt) ale Sąd orzekając o kosztach wziął pod uwagę, że obwiniony może mieć trudną sytuację materialną i obciążył obwinionego jedynie kosztami w wysokości 1000,- zł.

Pouczenie:

Powyższe orzeczenie nie jest prawomocne, stosownie do treści art. 70⁴ ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (j.t. Dz.U. 2018 roku, poz. 2115 z zm.), stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości przysługuje **odwołanie** do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, złożone w terminie 14 dni od otrzymania niniejszego orzeczenia wraz z jego uzasadnieniem, za pośrednictwem tutejszego Sądu.